

Tijelovo: Svetkovina presvetoga tijela i krvi Isusove C

*"Podajte im vi jesti!" –
Jeli su i svi se nasitili. (Lk 9,13.17)*

Prvo čitanje

Postanak 14,18-20

U ono vrijeme: Melkisedek, kralj šalemski, iznese kruh i vino. On je bio svećenik Boga Svevišnjega. Blagoslovi Abrahama govoreći: "Blagoslovljen Abraham od Boga Svevišnjega, Stvoritelja neba i zemlje! I blagoslovljen Bog Svevišnji koji ti u ruke preda neprijatelje!"

Drugo čitanje

1. Korinćanima 11,23-26

Braćo i sestre! Ja od Gospodina primih što vama predadoh: Gospodin Isus one noći kad bijaše predan uze kruh, zahvalivši razlomi i reče: "Ovo je tijelo moje – za vas. Ovo činite meni na spomen." Tako i čašu po večeri govoreći: "Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi. Ovo činite kad god pijete, meni na spomen." Doista, kad god jedete ovaj kruh i pijete čašu, smrt Gospodnju navješćujete dok on ne dođe.

Evandjelje

Luka 9,11b-17

U ono vrijeme: Govoraše Isus mnoštvu o kraljevstvu Božjem i ozdravljao sve koji su trebali ozdravljenja.

Dan bijaše na izmaku. Pristupe dakle dvanaestorica pa mu reknu: "Otpusti svijet, neka pođu po okolnim selima i zaseocima da se sklone i nađu jela jer smo ovdje u pustu kraju." A on im reče: "Podajte im vi jesti!" Oni rekoše: "Nemamo više od pet kruhova i dvije ribe, osim da odemo kupiti hrane za sav ovaj narod." A bijaše oko pet tisuća muškaraca.

Nato će on svojim učenicima: " Posjedajte ih po skupinama, otprilike po pedeset." I učine tako: sve ih posjedaju. A on uze pet kruhova i dvije ribe, pogleda na nebo, blagoslovi ih i razlomi pa davaše učenicima da posluže mnoštvo. Jeli su i svi se nasitili. I od preteklih ulomaka nakupilo se dvanaest košara.

Za razmišljanje

Svetkovina Tijelova nastala je u jednom vremenu egzistencijalnog strahopoštovanja pred gledanom prisutnošću Kristovom u svetom kruhu (sredina 13. stoljeća). Daljnji razlog leži u protivljenju onih krivih učitelja (npr. Katari, Albigenzi), koji su euharistiju objašnjavali samo simbolički. Kroz protureformaciju dobila je tijelovska procesija karakteristiku demonstracije protiv protestantizma. U baroku, u tom vremenu raskošnih slavlja i ophoda, tijelovska procesija oblikovala se u trijumfalni ophod. A mi, kako mi možemo primjereno našem vremenu slaviti svetkovinu Tijelova? Drugačije nego u vrijeme baroka, naš je životni osjećaj prožet nesigurnošću. Znanost, tehnika i napredak, te velike nade čovječanstva, su zakazale. Egzistencijalna ljudska pitanja pomiču se na drugu razinu. Gdje su istina i stvarnost koje razočaranog čovjeka mogu ozbiljno nositi? Svetkovina Tijelova nas poziva da čovjeku tražitelju ponudimo kršćanski odgovor: mi vjerujemo u stvarnu prisutnost Krista, koji nam daje život i spašava nas, onoga Krista koji je čitav svoj bitak stavio u službu čovjeku, sve do predanja svojega života. Time euharistija s jedne strane postaje mjestom sjećanja Kristova spasenjskog djelovanja, s druge strane pak mjestom stvarne prisutnosti Kristove, koja nas potiče i osposobljava živjeti njegovo poslanje u današnjem svijetu. Na taj način dobiva tijelovska procesija novu vrijednost: ona nije trijumfalni ophod protiv nekoga ili nečega, nego simboličko prikazivanje Crkve kao Božjeg naroda u svijetu. U središtu tog prikazivanja stoji Krist, glava, darovatelj života pod prilikama kruha i vina, u sredini svih vjernika, koji kao jedan narod putuju k Ocu. Današnji svetopisamski odlomci razrađuju te vidove. Pavao pripovijeda Korinćanima izvještaj o posljednjoj večeri da bi iznutra preispitao i korigirao sakupljanje zajednice: bez obzirnosti prema najsiromašnijima nema prave službe Božje u ime Isusovo. Ako bismo i mi danas u slavljenju euharistije tražili unutrašnju pobožnost i religiozno smirivanje savjesti, uzalud bi bilo naše klanjanje prisutnom Bogu. Mi komuniciramo s Kristom u euharistiji, ali isto tako susrećemo ga i u najmanjima među braćom i sestrama. Ta se misao dalje razvija u Evanđelju, kad se radi o poslanju učenika. Ljudske darove (kruh i ribe) Isus blagoslovljuje i oživljava. Njegovi sluge (među kojimaje najmanji zapravo najveći) su djelatelji kruha. Isus učenicima povjerava, bez obzira na njihove ograničene mogućnosti, brigu za ljude! Tko slijedi Isusa ne može ponijeti samo svoje interese i svoje sposobnosti. Tko slijedi Isusa, donosi samoga sebe. Tada on može, iznad svih vlastitih mogućnosti, svoje služenje tako učinit plodnim, da više preostane nego što je bilo na početku. To je ta istinska ljubav Božja u svijetu koja je postala čovjekom!